

1

Het leven van Eline Balfour was niet perfect, en haar achternaam al helemaal niet, maar haar eerste herinneringen waren dat wel. Rode laarsjes, haar in twee staarten, altijd klaar om een koprol te maken. Haar moeder met gespreide armen. Lucht die rook naar rozen en mest. Het dorp in Groningen, waarvoor haar ouders ooit de Randstad verlieten, lag dicht genoeg bij Haren en ver genoeg van de megastallen, de hangjongeren en de geur van de provincie om de romantische plattelandsachtergrond te zijn waartegen je als welvarende maar vrije geest je leven met goed fatsoen kon vormgeven.

Het waren maar een paar beelden. Maar ze waren gedetailleerd en vol gevoel. Vrij van de vlekken, donkerte en krassen die het leven na verloop van tijd nu eenmaal achterliet. Ze haalde ze niet te vaak naar boven, veel te bang dat ze zouden beschadigen. En dat was nu dan toch gebeurd, dankzij de anus voor haar neus.

Echt top, sukkel, dacht ze, en ze schopte zichzelf in gedachten terwijl ze staarde naar de bilpartij vlak voor haar, die zweefde boven een greppel vol gedroogde drollen. De billen waren imposant en bedekt met blonde donshaartjes en leken te twijfelen of ze wel of niet ruim baan zouden geven aan wat nu nog veilig in het donker verborgen lag. Ze trilden lichtjes, een drup-

peltje rugzweet vond langzaam een weg via de haartjes naar het stuitje. Eline had nooit gedacht dat ze medelijden zou kunnen voelen met een kont.

De billen gaven zich gewonnen. Langzaam vocht zich nu dan toch een harde keutel naar buiten. Eline verlegde haar blik van de bilpartij voor haar naar de aarde onder haar, vochtig van haar eigen urine. Het was al dagen heet en de greppel stonk, net als zij. Ze sloot haar ogen en gaf druk. Zinloos.

‘Klaar!’ schalde het over het openluchttoilet; vijf groeves op een rij, van zo’n zestig centimeter breed en een meter diep. In tegenstelling tot het open veld van het kampterrein, waar iedereen alles kon zien wat je uitvoerde, moesten de bomen rond het greppelveldje de schijn van privacy wekken. Het greppelen gebeurde op vaste tijden in rijen van twintig achter elkaar hurkende novieten die recht in elkaars intieme delen keken, met uitzondering van de gelukkige vooraan in de rij. Of misschien was degene achteraan gelukkiger. Die kon zich ontlasten zonder dat iemand de werking van haar kringspier kon bestuderen. ‘Privacy my ass’, had een bijdehante noviet uit haar rijtje gegrapt na de allereerste greppelronde. Ze hadden gelachen, stiekem, want lachen gaf gezeik.

Honderd meisjes met zweetsnor en zwarte vegen in hun gezicht kwamen omhoog uit de hurkzit, sjorden hun donkerblauwe broek over hun plakkerige dijen en stelden zich op in tien rijen van tien. Stuk voor stuk hadden ze een bijnaam gekregen, een alias, om dit hele proces minder persoonlijk te maken. Werd je gepakt, dan was het Krenten of Lekker die de volle laag kreeg, niet Sophie Bol of Christine Dingemans.

Tijdens de eerste sessie met de kennismakingscommissie, die het novitiaat, de ontgroening, begeleidde, had Eline moeten op-

staan om een toelichting te geven op de door haar opgegeven achternaam zoals die in haar paspoort stond: Balfour Banga. Was het soms een grap, een flauwe referentie? Ze had moeten uitleggen, voor de zoveelste keer in haar leven, dat Banga de Friese naam was van een bestuurdersgeslacht. Een geslacht dat hoorde bij het Nederlandse patriciaat en dus niets te maken had met het Surinaamse slang voor slet. Ze had een ring om het te bewijzen, had ze verteld, waarbij ze halfslachtig haar rechterpink had opgestoken waaraan normaal het lichtblauwe zegel zat. Van de kennismakingscommissie had ze vervolgens zelf haar bijnaam mogen kiezen: Lijstje of Nasi. Ze was voor de laatste optie gegaan. Sieraden waren verboden deze weken, net als make-up, en donkerblauwe kleding was verplicht. Niemand kon zich beter voordoen met dure outfits, zegelringen, gouden armbanden of Maybelline. Een idee dat werkte, tot op zekere hoogte. Welvaren straalde nou eenmaal dwars door gefabriceerde eenheidsworst heen.

‘Terug naar jullie werk!’ De rechthoek van meisjes verkruiemde. Elk groepje liep richting het eerder toegewezen gebied, waar ze het prunussen trekken hervatten. Ook Eline begon weer te rukken aan de weerbarstige stengels, de zon brandend op de stukken nek die niet werden bedekt door haar lange bruine paardenstaart. Het moest inmiddels begin avond zijn, maar de lucht was nog warm en dik. Ze had dorst. Terwijl ze het gewicht van haar drinkfles checkte, klonk naast haar een doffe klap. Knabbel lag met haar ogen dicht op de grond, een hoopje blauw in een wolk van stof.

Buiten de grote tent rommelde onweer. Lucht vol opgekropte energie, drukkend op de hei, de prunussen, en de greppels vol kak. Het was dagen geleden dat ze waren vertrokken vanaf het

Janskerkhof. Een eindeloze sliert fietsende meisjes die de stad verliet en gestaag omhoogkroop richting de Utrechtse Heuvelrug, waar het novitiaat begon.

Sinds dat moment had Eline haar besef van tijd langzaam voelen oplossen in een waas van korte nachten, weinig eten, werken op de hei, greppelbezoekjes en lange sessies waarin ze in kleermakerszit moesten luisteren naar de verhalen van de kennismakingscommissie, terwijl het bloed in hun kont tot stilstand kwam.

De commissie, afgekort kc, bestond uit vier ouderejaars die in een paar weken tijd deze bende nieuwelingen moesten kneden tot een groep jonge vrouwen die de geschiedenis, gebruiken en leden van uvsv/nvvsu hadden leren kennen, die het waard waren om in september volwaardig lid te worden en sociëteit Hestia hun thuis te noemen.

Het waren ouderejaars die hun strepen binnen de vereniging hadden verdiend en bekendstonden als evenwichtig, maar ze beschikten ook over een goede dosis humor die de sessies draaglijk maakte. De kc sprak elkaar aan bij de achternaam, en omdat ze dat graag en vaak deden, had Eline die namen inmiddels op een rijtje. De novieten mochten hen aanspreken met ‘kc’ster’ ervoor. Met de nadruk op ‘ster’. Want dat waren ze natuurlijk, stuk voor stuk.

kc’ster Bierdrager (dubbel D), kc’ster Veenhuysen (zachte g), kc’ster Van Groenau (lichte loens) en kc’ster Van Gisteren (melkboerenhondenhaar) hadden weer plaatsgenomen achter de lange tafel op het podium en alle bijnamen omgeroepen en afgevinkt op de presentielijst. Vervolgens hielden ze een lang verhaal over de oprichting van de vereniging in een dik aanzet, bekakt accent. De tentflappen waren aan weerszijden

opengeklapt, maar de weeïge lucht ging nergens heen. Zweet, vet haar, ongewassen lijven, ondergoed met uitgehard menstruatieleed, en een ondertoon van de smerige marmite die elke middag op hun boterhammen zat.

‘Adje!’

Eline zat aan het uiteinde van de voorste rij. kc’ster Van Groenau was van het podium gesprongen en stond nu zo dichtbij dat haar spuugdruppeltjes landden op Elines wang. Adje, een meisje met een vriendelijk rond gezicht en een bril met jampotglazen, zat een stukje verderop en staarde naar de handen in haar schoot.

Eline probeerde geruisloos te verschuiven. Tijdens de sessies zaten ze in kleermakerszit tegen elkaar aan gedrukt, rug aan rug met degene achter je, knie tegen knie met degene voor je. Als het erg lang duurde, moest ze soms even checken of haar onderbeen nog aan haar bovenbeen vastzat.

‘Adje, óp-staaan!’

Adje bestudeerde de aarde onder haar nagels. Knabbel, die er net al van langs had gekregen voor uitdroging door eigen schuld – ze was vergeten haar waterfles mee te nemen naar het werk, was opgelucht dat de aandacht was verschoven naar iemand anders en gaf Adje een por.

‘Van Groenau!’ werd er vanaf het podium geroepen, ‘klopt het dat Adje weigert in beweging te komen?’

‘Inderdaad! Hóé impertinent!’

Van Groenau stampte met haar belachelijk kleine voetjes een paar keer giftig op de grond. Vervolgens begon ze door de wirwar van blauwe benen heen te klunen. Zonder te vallen bereikte ze Adje. Die was een stuk volumineuzer dan de kc’ster, maar Van Groenau sjoerde de noviet zonder enige moeite achter zich aan de rij uit.

Van Gisteren sprong van het podium en landde behendig op de houten pallets die de vloer van de tent vormden. Ze liep op Adje af, die ondertussen door Van Groenau vlak voor het podium was gezet, en begon voor haar neus te ijsberen met haar handen op haar rug. Adje zag een beetje groen, maar probeerde zich te herpakken en keek zo rustig mogelijk naar een punt ergens achter in de ruimte.

‘Voor u begint, Van Gisteren,’ riep kc’ster Veenhuysen van achter de lange tafel, ‘mag ik u complimenteren met hóe ontzétend prónt uw boezem uitkomt in deze houding? Bierdrager heeft concurrentie!’

Van Gisteren hield haar gezicht in de plooi terwijl ze doormarcheerde, heen en weer, tot ze ineens halt hield voor Adje.

‘Zó! Wij hebben gehoord dat jij er vandaag tussenuit geknepen bent om halfrijpe bramen te eten, een hele struik nog wel, terwijl de rest van de novieten aan het buffelen was op de hei!’

Ze stond zo dichtbij dat haar neus bijna tegen Adjes wang plakte. ‘Kun je het kampdiner niet waarderen? Is het allemaal te min voor je, Adje?’

Adje keek haar onbewogen aan, alsof ze een wachter bij Buckingham Palace was en Van Gisteren een beschonken toerist.

‘Zeker niet, kc’ster Van Gisteren.’

Veenhuysen stond op van haar stoel.

‘Er is nog iets met die mond van jou, iets veel ergers, Adje. We hebben vernomen dat jouw vriendje je heeft afgezet voor de start van het kamp, en dat jij toen hebt staan bekken op het bruggetje tussen de Drift en het Janskerkhof! Op Hét Brúggetje!’

De rest van de commissie stootte een geschokt ‘ooo’ uit.

‘Het bruggetje, zo hebben we jullie tijdens de allereerste

sessie verteld, waar Catherine van Tussenbroek, die in 1880 als eerste vrouw werd toegelaten aan de Universiteit van Utrecht – hoe kort geléden, novieten! –, volgens onze overlevering werd bekogeld door haar mannelijke medestudenten! Het bruggetje dat novieten daarom te allen tijde vermijden! Het bruggetje waarop je dus niet met iemand gaat staan kópkluiven.’

‘Ik word niet goed,’ zei Adje.

‘Nee, Adje,’ zei Van Gisteren, ‘dat werden wij ook niet van dit verhaal. Een beetje onpasselijk werden we ervan.’

De kc’ster stampte driemaal op de grond. Adje greep naar haar maag.

‘Het zou een korte sessie worden vanavond, novieten, maar met dank aan Adje hier plakken we er twee uur aan vast. Om jullie opnieuw de grondbeginselen van onze prachtige, ongemengde vereniging bij te brengen. De énige ongemengde vrouwelijke studentenvereniging van Nederland.’

Adje maakte een raar piepend geluid. Van Gisteren draaide zich met een rukje naar haar om.

‘Had je nog iets willen zeggen, Adje?’

Adje opende haar mond en kokhalsde. Een roestbruine stroom spoot op de grond, sijpelde tussen de houten planken door naar het gras eronder.

‘Gétverdemme, wat is dít!’ riep Van Gisteren.

Veenhuysen ging met een besmuikt gezicht weer zitten. ‘De wraak van Adje.’

Eline deed haar best om niet te lachen en staarde naar beneden. Op haar broek zaten spetters met kleine stukjes braam.